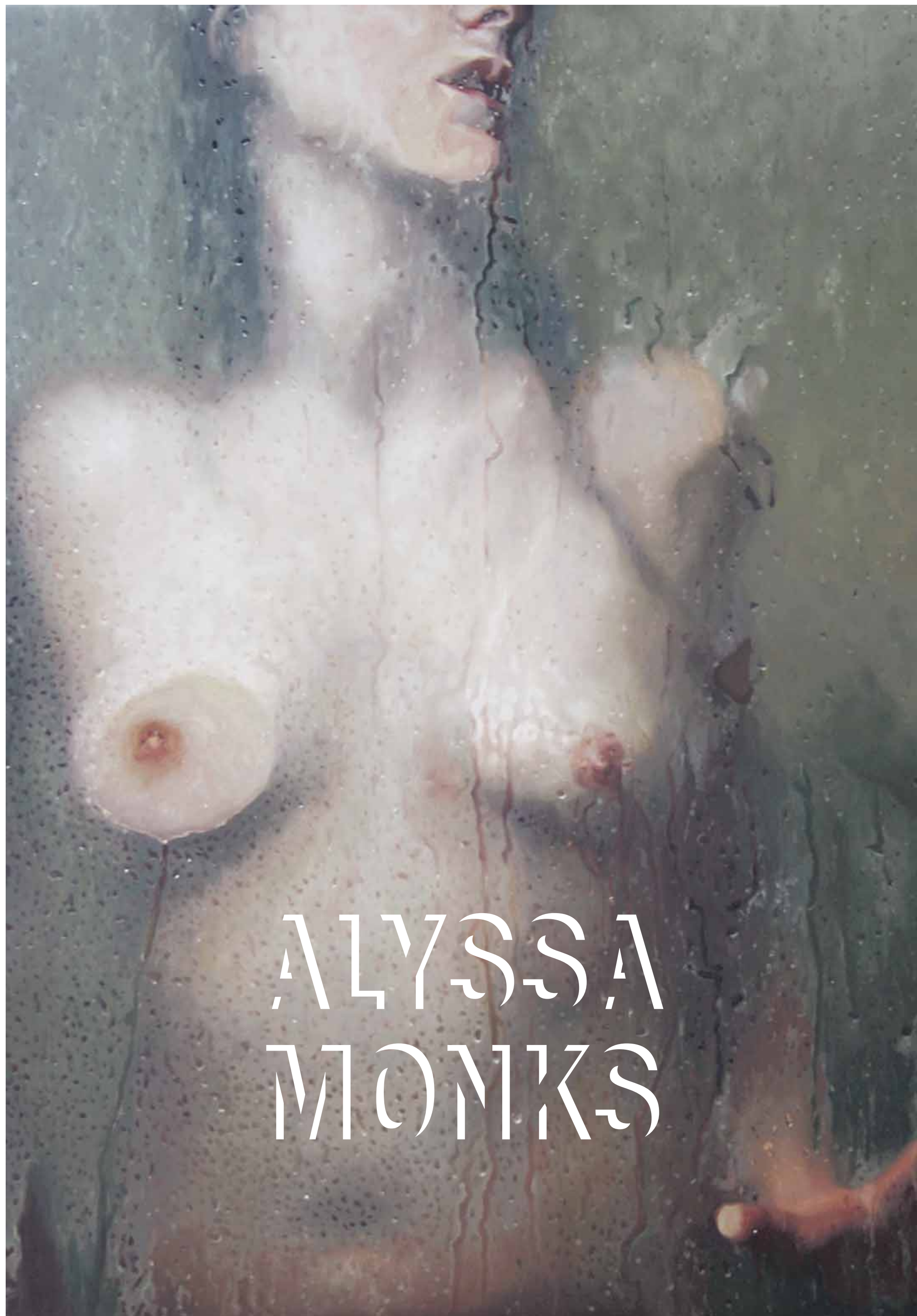

Links: PRESS, 50x42, oil on linen, 2008, courtesy DFN Gallery, New York / Onder: ECHO, 48x64, oil on linen, 2006, courtesy DFN Gallery, New York

ALYSSA MONKS

Alyssa Monks wil foto's niet nabootsen maar gebruikt ze als referentie om haar indrukwekkend realistische schilderijen te creëren. Hier gaat een bijzonder en lang proces aan vooraf. Het begint met de vraag wat ze gaat schilderen. Dit is bepalend voor het formaat van het doek. 'Ik maak duizenden foto's van een gewenste sfeer om elk mogelijk beeld en elke mogelijke compositie te krijgen waar ik vervolgens het schilderij op kan baseren. Uit alle foto's kies ik er zo'n driehonderd en van daaruit experimenteer ik met maten, kleuren en het bijsnijden van de foto's.' De verschillende variaties print ze net zo vaak uit tot ze het gevoel heeft dat er genoeg inspiratie is om te schilderen. 'Er is een vrijheid bij het werken met foto's. Ik kan een moment vastleggen dat door een model nooit lang genoeg als pose vastgehouden zou kunnen worden. Ik gebruik het fotografische element als hulpmiddel om verschillende houdingen tot één beeld samen te voegen. Dit voelt voor mij als een soort controle over het definitieve schilderij, maar meestal verandert de fotoserie gedurende het schilderproces. Ik ben totaal niet geïnteresseerd in het naschilderen van de foto's, in de schilderijen die ik maak ben ik op zoek naar veel meer dan slechts een nabootsing.' Naast fotografie haalt Monks haar inspiratie uit films, schilderijen en herinneringen. Ze wil dat haar schilderijen tot leven komen. Het is elke keer weer een grote uitdaging om een idee levensecht te doen lijken met verf. 'Als iets lukt wat ik niet verwachtte, of als ik problemen tijdens het schilderen kan oplossen, geeft dit voldoening. Ik denk dat dit mijn drijfveer is.'

Er komt heel wat talent en techniek bij kijken om een schilderij zo realistisch te doen lijken dat je twijfelt of het echt is. 'Ik heb zo geleerd te schilderen door te oefenen met het natekenen van foto's en tijdschriftadvertenties en door iedereen te portretteren die model wou staan, inclusief mijn honden. Op de kunstacademie begon ik anatomie en de menselijke proporties pas echt te begrijpen, zoals spieren, pezen en gewrichten.' Het naschilderen van foto's was voor Monks een strijd, aangezien er geen officiële les te volgen was en ze het haarzelf heeft moeten aanleren. 'Het belangrijkste is de ervaring die je opdoet tijdens je leven, zodat je bewust wordt van de leugens die foto's vertellen op het

gebied van kleur, schaduw en andere vervormingen. Veel elementen uit mijn werk heb ik zelf verzonnen of zijn herinneringen. Ik denk dat mijn werk zo realistisch is door de proporties en kleurrelaties die ruimte en vorm creëren, niet zozeer door details. De verf is eigenlijk met een hele losse hand aangebracht als je het met het blote oog bekijkt.'

Monks vindt het belangrijk om een band te hebben met de modellen die ze schildert. Haar eerdere werk ging meer over het totale naakte lichaam, maar in recent werk staat het gezicht centraal. 'Vroeger gebruikte ik modellen die ik niet kende, maar ik merkte snel dat er hierdoor geen intimiteit in het schilderij te zien was. Ik begon mezelf als onderwerp te nemen. Dit was gemakkelijk omdat ik echt kon doen wat ik wou zonder dat ik me zorgen hoefde te maken over ander-mans reactie of zelfvertrouwen. Ik wil geen rekening houden met eisen en verwachtingen over hoe iemand naakt afgebeeld wil worden.' Tegenwoordig gebruikt Monks haar familie en vrienden als onderwerp voor haar schilderijen. 'Nu ik portretten maak zijn ze opeens wel geïnteresseerd om te poseren, haha! Eerlijk gezegd ben ik nog steeds op zoek naar het juiste model. Iemand die onbevangen en expressief is en waar ik een sterke connectie mee heb.'

Een veel voorkomend thema in Monks' werk is water en dan vooral mensen in het water. 'Een fotosessie vereist objecten als een badkuip, een douche, oordoppen, een neusknipper, soms een driepoot, heldere fotolampen, een model en een camera.' Monks heeft altijd al een fascinatie voor water gehad. 'Water heeft me de perfecte filter gegeven om vorm te deconstrueren. Water gaat alle kanten op en is totaal onvoorspelbaar. Ik vind dit fascinerend en uitdagend.' Ook vind Monks de natte huid prachtig. 'Ik heb voor een aantal schilderijen zelfs vaseline gebruikt om het water op de huid nog meer te accentueren.' Hoewel de intieme beelden van naakte, natte lichamen en platgedrukte gezichten tegen bestoemd glas angstig en mysterieus aandoen, wil Monks niet een bepaalde emotie in haar werk laten zien. 'Ik heb het gevoel dat kunstenaars geforceerd worden om een emotionele inhoud aan hun kunst toe te voegen, maar dit vind ik eerder beperkend werken voor de toeschouwer. Het is de taak van de toeschouwer om iets wel of niet te voelen. Onvermijdelijk zit er emotie in mijn werk, maar hopelijk is dit subtiel en dubbelzinnig in plaats van dat een bepaalde emotie opgedrongen wordt.'

ZÓ LEVENSECHT DAT HET BIJNA NIET VAN EEN FOTO VALT TE ONDERSCHIEDEN. ALYSSA MONKS MAAKT SUPERREALISTISCHE OLIESCHILDERIJEN VAN NAAKTE, NATTE LICHAMEN. DE MANIER HOE WATER DE HUID VERVORMT EN VERKLEURT FASCINEERT HAAR. HET PICTURE-PERFECT COMPLIMENT WORDT NIET AL TE HARTELIJK IN ONTVANGST GENOMEN. 'IK KAN NIET ONTKENNEN DAT MIJN WERK DE KWALITEITEN VAN FOTOGRAFIE HEEFT, MAAR IK BEN ZEKER GEEN FOTOREALIST!'

Monks vindt dat het niet aan haar is om haar eigen stijl te omschrijven, dus brengt ze dit met een omweggetje. 'Ik vind het leuk om te denken dat mijn werk een combinatie is van (hyper)realisme en abstractie.' Toch legt ze dit nog wat verder uit: 'De verf heeft zijn eigen lichamelijkeheid zodat het op het doek een huid op zichzelf wordt. De filters van water, glas, stoom en olie veranderen de vorm van de huid. De spanning tussen realisme en abstractie is een metafoor voor dingen die niet altijd lijken wat ze zijn.' Met die spanning bedoelt Monks de techniek van losse verfstreken die toch een enorm realistisch beeld neerzet. Een schilder die hier ook toe in staat is in zijn werk is de hedendaagse kunstenaar ALEX KANEVESKY. 'Zijn werk is onweerstaanbaar, er zit zoveel zelfvertrouwen en frisheid in zijn schilderijen. Andere realistische schilders die deze kwaliteit ook hebben zijn de Engelse JENNY SAVILLE en de Amerikaanse ERIC FISCHL en VINCENT DECIDERIO.' Voorlopig is Monks niet van plan van stijl te veranderen. 'Ik ben nog steeds verliefd op olieverf en zie geen reden voor verandering. Elk schilderij is weer een nieuwe uitdaging en er vindt altijd weer een nieuwe dialoog plaats tussen wat er voor mijn ogen op het doek gebeurt en wat er zich in mijn herinnering afspeelt. Met deze combinatie probeer ik steeds weer wat nieuws te creëren. Als ik de perfecte combinatie gevonden heb, is dat het mooiste moment in het schilderproces.'

Het was haar tekenleraar op de basisschool die haar talent voor 'binnen de lijntjes kleuren' ontdekte en Monks aanraadde 'later als ze groot was' naar de prestigieuze New York Academy of Arts te gaan. En zo geschiedde. In 2001 studeerde ze daar cum laude af en inmiddels – nog maar eenendertig is ze – ontvangt ze jaarlijks prijzen voor haar werk en is ze aardig op weg naar de top. Vermeer's *Het meisje met de parel* zou er een geduchte concurrent bij hebben als het werk van Monks in de Gouden Eeuw tot stand was gekomen.

LOOK, 42x28, oil on linen, 2010, courtesy DFN Gallery, New York

Links: CHROME 72x54, oil on linen, 2006, courtesy DFN Gallery, New York / Boven: LIQUID 42x56, oil on linen, 2006, courtesy DFN Gallery, New York